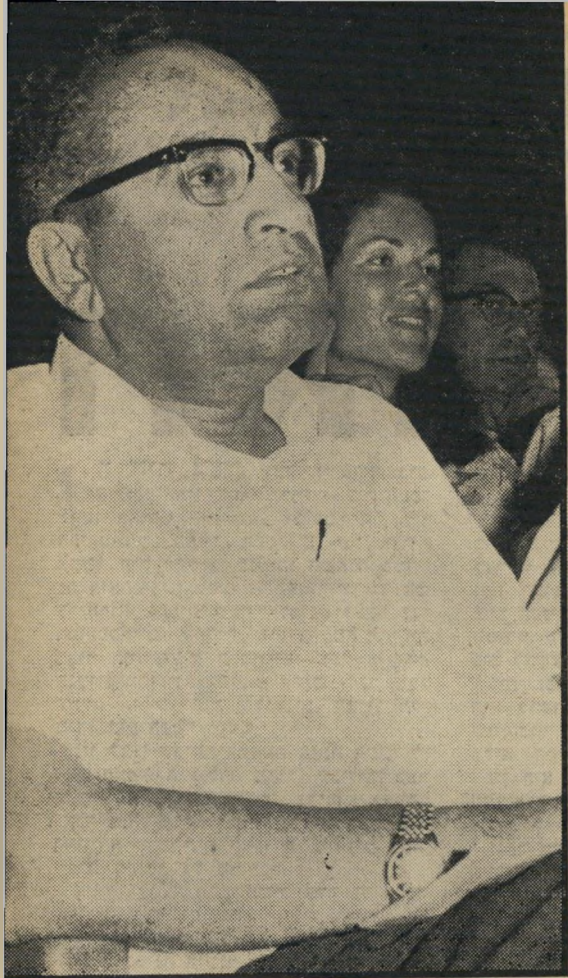

..מי שיש לו ידידים כאלה אינו זקוק

לאויבים בעולם הזה ובעולם הבא..."

ס יכויוו של משה דיין ראש-הממשלה הבא של ישראל היו לפני חודשיים קרובים לאספ. הגילויים האחרונים של העולם הזה, בקשר עם העתיד קות והפחות-עתיקות, הורידו את הסיכויים עוד יותר. ואז בא ח"כ מרדכי בן-פורת והוריד את הסיכויים לקו האפס.

מועד בשם יעקלביץ

ל פופולריות של משה דיין ברחוב יש מעט מאוד השפעה על הבחירה. כי המינוי אינו מבוצע בדרך של בחירות, אלא בדרך של החלטת המוסדות המרכזיים של מפלגת-העבודה. הבוסים של מפלגת-העבודה מתרשמים מעט מאוד מן הפופולריות של משה, בבואם למנות ראש-ממשלה. יש להם נסיון רב בזה. למשל: הפופולריות של בן-גוריון נעלמה ברגע שפרש מן השליטון. הפופולריות של גולדה מאיר, שהיתה שנואה על הציבור בגלל התנגדותה להקמת ממשלת הליכוד הלאומי ערב המלחמה, זינקה עם בחי-

אם תחליט מפא"י-לשעבר להחליט על מועד מרדכי בן-פורת, וזה הכיאו לאחר מכן לאישור המפי' לנה הכללית, תיפול המועמדות אוטומטית לרדי פינחס ספיר עצמו או מי שימונה על-ידיו. אם ספיר לא ירצה לקבל את התואר הרם בעצמו, יזכה מן ההפקר אבא אבן, כראש-ממשלה ואחראי לענייני חוץ, כשספיר ינהל למעשה את המדינה מאחורי הקלעים. מועמד אפשרי אחר, חיים בר-לב, יבוא בחשבון אחר רי שירכוש לעצמו ותק כלשהו בממשלה ובמפלגה. ניתן היה לאנשי דיין למנוע אפשרות זו רק בדרך אחת: לחתור במהירות האפשרית לשבירת כל החטיבות הפנימיות של המפלגה, להביא לאיחוד מלא להלכה ולמעשה. רק כך היתה לדיין אפשרות להציג את עצמו כמוע-מד של כלל-המפלגה, ולא של פלג-מיעוט. אולם מבחינה זו יש התנגדות-אינטרסים בין דיין, ובין שמשיו הקטנים ונושאי-כריו. דיין זקוק לאיחוד מהיר ומלא. אבל העסקנים מדרגה ב' רג' של רפ"ל-לשעבר מעוניינים לשמור על המיסגרות החטיבתיות. כי רק בעזרתם הם יכולים לזכות במיש-רות כלשהו במפלגה ובמדינה.

מי דפנה

את דיין?

פורת, איחדו וליכדו את אנשי מפא"י. הם פותמים את הגולל על הסיכוי לאיחוד המפי' לנה, ולמועמדות דיין, למשך זמן רב. האבסורד הוא מושלם אם מכניסים לתמונה את השריד האחרון של רפ"י העצמאית, הרשימה הממלכתית ע"מ.

מי צריך אויבים?

ר שימה זו הוקמה על-ידי בן-גוריון, כאשר התנגד לשיבתה של רפ"י למפלגת-העבודה. מעמדה הוא, כיום, קוריוז. היא נכנסה לכנסת אך ורק בגלל הופעת בן-גוריון בראשה. היתה זאת, במידה רבה, בחירה אישית בבן גוריון. מעטים מן הבוחרים התעניינו בכלל לדעת מי המופיעים אחריו ברשימה. אולם בן-גוריון פרש מן הכנסת, וגם מן המפלגה עצמה. הוא עשה את שלומו עם מפלגת-העבודה, הופיע באירועיה החגיגיים, אם כי לא הצטרף אליה. העסקנים שהופיעו אחריו ברשימה, באופן מיקרי למדי, נשארו לזרם — סיעה בכנסת, שאינה יודעת כריוק מה היא רוצה, ומי יבי חור בה שנית, ולמה.

בתוך רשימה קטנה זו חל פילוג. יו"ר הסיעה, המועמד הראשון אחרי בן-גוריון, מאיר אבינוהר, החליט שקיום המפלגה הוא אבסורד, וכי יש לחזור אל מפלגת-העבודה כדי לתגבר שם את רפ"ל-לשעבר. הוא פרש מן המפלגה, הודיע שהוא עומד להצטרף למפלגת-העבודה בתום תקופת כהונתה של הכנסת, וממ' שיק' להוות ביניים בכנסת ח"כ בודד במעמד בלתי מוגדר, שיירדול-שייך רשמית לסיעת ע"מ. קרוב-לאי קרוב למפלגת-העבודה, חבר-לשעבר של ע"מ וחבר לעתיד של מפלגת-העבודה, משהו בין קואליציה לאו-פויציה.

הדבר דומה לקומדיה פרלמנטרית: סורקיס מושך את אנשי רפ"ל-לשעבר אל מ' חוץ למפלגת-העבודה. כדי להתאחד מחדש עם ע"מ באופוזיציה, ואילו אבינוהר מושך את ע"מ אל תוך מפלגת-העבודה, כדי להתאחד עם רפ"ל-לשעבר בקואליציה.

הבילבול הוא שלם, ויכול לשעשע כל איש. אלא שמשמה דיין אינו משתעשע. המצב הורס את סיכויו הקלושים בלאו הכי.

סיכום כהנאה אחד מראשי מפא"י, ממתנגדי דיין: "מי שיש לו ידידים כאלה, אינו זקוק לאויבים, לא בהעולם הזה ולא בעולם הבא!"

ח"כ סורקיס גיהינום

זוהי הסיבה האמיתית לפעולתו המוזרה של בן-פורת לפני שבועיים, בה נעץ סכין בגבו של דיין, באמתלה של היחלוצות לעזרתו. מעמדו האישי של בן-פורת, עסקן עדתי קטן של רפ"י, הוא אפסי. בסיעת המערך בכנסת הוא בטל בשי-שים, וברחוב אינו מוכר. יש לו מעמד כלשהו רק הודות לכך שהוא מייצג את רפ"ל-לשעבר במוסדות המפלגה. לכן קפץ בן-פורת על המציאה, כאשר התרגזו חסי דיין על הגילויים של העולם הזה. הוא המציא את העלילה כאילו אנשי המפלגה, ובייחוד חסי דיין יגאל אלון, "עומדים מאחור" הגילויים של השבועון המסויים, איים בהקמת ועד-פעולה למען דיין, ובפירסום "עיתון מיוחד" שיחשוף פרטים אינטימיים מחיי יגאל אלון. התוצאה היתה מיידית. במשך יומיים הפך לגיבור היום, זכה לכותרות שמנות בכל העיתונות. מי שלא שמע מעולם על ח"כ בן-פורת, יודע עכשיו שהוא קיים. אבל בכך הביא לדיין נזק שלא-יתוקן. כי כמכה אחת פוכב בן-פורת את הגולג' אחרת, החייה את פיוג המפלגה לחטיבות נוקשות, הכריז על דיין כעז מועמד של רפ"ל-לשעבר — סיעת-מיעוט קטנה, שאין לה שום זכות או סי' כוי להציג מועמד משדה למישרה העליונה.

סורקיס מבטיח גיהינום

ראשון שתפס זאת היה, כמובן, משה דיין עצ-מו. הוא צילצל באופן כהול לבן-פורת, באמצע ישי-בת לישכת מפלגת-העבודה, הכריח אותו לחזור בו מדבריו. אבל המעשה כבר נעשה, ואי-אפשר היה עוד לבטלו.

אם נכון הוא שמשמה דיין הוא האויב העי-קרי של עצמו, הרי תומכיו וידידיו עוזרים לידו בהצדקה רבה.

כאילו לא די לדיין בצרות, קם השבוע אכסרפ"י סט אחר, ח"כ מרדכי סורקיס, ושפך שמן על מדורת הפילוג. לא היה מנוס מלהפוך את המפלגה לגיהינום! הכריז סורקיס בראיון שנתן לידעות אחרונות. "דוחפים אותנו לפרישה! רוצים לדחוק את אנשי רפ"י!" מבחינתו צדק סורקיס, כי הוא וחבריו באמת נשארו רחוקים מן הקערה המרכזית של המפלגה. רק ראשי רפ"י — דיין, שמעון פרס וגד יעקובי — קיבלו חלק מן העגה המפלגתית. סורקיס עצמו נשאר תקוע במיש-רה שהיתה לו עוד בימי רפ"י באופוזיציה — ראשות ועדת-הפנים של הכנסת. בן-פורת לא זכה אפילו לעמ' דה כזאת. איזמיו של סורקיס, יחד עם מעשיו של בן-

רתה לראש-הממשלה מאפס ל-80%, תוך כמה ימים. בעזרת הרדיו, הטלוויזיה, העיתונות התלויה והבלתי-תלויה, כך מקווים ראשי המפלגה, יהיה כל ראש-ממשלה פופולרי. אפילו אם יהיה זה מועמד בשם יצחק יעקלביץ, שאיש לא שמע את שמו מעולם. לכן קובעת רק עובדה אחת: למו יש סי' י לקבל רוב במוסדות המרכזיים של מפ'י-העבודה?

ספיר או אבן

כ אשר הוכיח משה דיין את רפ"י חזרה למפלגת העבודה, היה כל זה ברור לו לחלוטין. הוא סחם את הגולל על כל המליצות הנבוכות של רפ"י ("תמורה!" — "מודרניזציה!" — "אוטומציה!"), כדי שיוכל בבוא העת להציג את מועמדותו במוסדות המרכזיים של המפלגה המאוחדת. לשם כך היה זקוק לתהליך חיוני: היעדי-מות רפ"י בתוך מפלגת-העבודה. כי כל עוד מורכבת המפלגה מ-חטיבות "לשעברים" — מפא"ל-לשעבר, רפ"ל-לשעבר, אחדות העבודה-לשעבר — מוכרחות כל המישרות להתחלק לפי המסתח החטיבתי. ולפי מסתח זה, ראש-הממשלה מוכרח לבוא משרות מפא"ל-לשעבר. מבחינה זו, יש למשה דיין אותו עניין כמו ליגאל אלון במיוג מוחלט של המפלגה.